

Arrest

nr. 293 634 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, S. S. N. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. Je werd geboren in 1383 (21 maart 2004-20 maart 2005) in het dorp Imamano een subdorp van Mazinah in het district Rodat van de provincie Nangarhar. Je woonde in het dorp met jouw ouders, broers en zussen. Je ging tot de 9de graad naar de Mazinah high school voor jongens. In jouw vrije tijd speelde je spelletjes met de jongens van jouw dorp. Bij jouw vertrek woonden jouw ouders, 3 broers en 4 zussen nog in het dorp. Jouw vader verbleef soms ook voor langere tijd in de stad Jalalabad. Je kreeg problemen omwille van het werk van jouw vader. Jouw vader werkte als tussenpersoon voor handelaren. Hij ging voor hen naar het douanekantoor in Torkham aan de grens met Pakistan. Daarnaast

zat hij ook in de katoenbusiness. Zo'n anderhalve maand voor jouw vertrek begonnen de problemen. Jouw vader kreeg telefoon van Daesh. Ze zeiden hem dat hij werkte voor de ongelovigen en beter voor hen zou werken. Ze vroegen hem om zijn zoon naar hen te sturen en hen ook financieel bij te staan. Indien hij zou weigeren zou dat zijn doodsvonnissen betekenen. Jouw vader ging niet in op hun eisen. Zo'n 20 dagen later ontving jouw vader een dreigbrief. Zo'n 7 dagen later ging jouw vader met deze brief naar het districtshuis maar daar vertelden ze hem dat ze hem niet konden helpen. Nog eens 7 dagen later ontving hij een tweede dreigbrief. Jouw vader was niet thuis en jouw oom las de brief. Er stond in dat jouw vader hen financieel en met mensen diende te ondersteunen. Jouw familie wist dat indien Daesh op dat moment zou langskomen ze jou zouden meenemen en jullie niets zouden kunnen doen. Jouw oom sprak met jouw vader. Hij zei dat het voor jou te gevaarlijk was en dat jouw vader zelf niet thuis was. Er werd jou gevraagd of je wou vertrekken en omdat je bang was zei je "ja". Zo'n 4 dagen na de 2de brief ben je uit Afghanistan vertrokken. De smokkelaar nam je mee naar Nimroz en vervolgens naar Baluchistan. Vandaar reisde je verder via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Oostenrijk (waar je vingerafdrukken werden genomen), Duitsland, en Frankrijk tot België. Zeven à acht maanden na vertrek kwam je op 5 mei 2020 aan in België en op 8 mei 2020 diende je een verzoek om internationale bescherming in.

Je verklaarde minderjarig te zijn. Op 24 april 2022 is van rechtswege de voogdij over jou verlopen.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door Daesh (Islamitische Staat).

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer, twee dreigbrieven van Daesh, een klacht ingediend bij het districtshuis door jouw vader en jouw schoolrapport van de 9de graad. Op 29 november 2021 bezorg je het CGVS nog foto's van jouw oom S. F. P. (...) die op 25 oktober 2021 doodgeschoten werd, een filmpje over de dood van jouw oom, de taskara van jouw vader en documenten over jouw vader zijn werk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Van rechtswege is intussen de voogdij over jou opgeheven.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Je hebt het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat je Afghanistan hebt moeten verlaten omwille van het werk van jouw vader en dat je door Daesh zou gerekruteerd worden, of dat je bij een terugkeer omwille hiervan problemen zou moeten vrezen met Daesh. Zo is ten eerste jouw vader na jouw vertrek blijven verder werken in Afghanistan (CGVS, p. 12), nochtans lag zijn werk aan de basis van jouw problemen. Daesh beschuldigde jouw vader er immers van samen te werken met ongelovigen. Daesh zou jouw vader dus om financiële medewerking gevraagd hebben en dat hij jou naar hen zou sturen, maar hij zou dit hebben geweigerd (CGVS, p. 22). Gevraagd hoe Daesh jouw vader zou hebben proberen overtuigen hen te steunen, stel je dat Daesh de mensen niet overtuigt maar hun wil aan de bevolking oplegt (CGVS, p. 22). Het dient gezegd dat jouw verklaringen over hoe ze jouw vader dan behandelen niet overeenstemmen met hun reputatie. Daesh zou jouw vader verschillende keren gebeld hebben en daarnaast twee dreigbrieven hebben gestuurd maar verder niets ondernomen hebben tegen hem, ook al was hij volgens hen een spion (CGVS, p. 22). Dit strookt niet met jouw verklaringen en het algemeen gekende beeld van Daesh dat ze gewelddadig zijn en hun wil opleggen aan de lokale bevolking (CGVS, p. 22). Jouw vader kreeg deze twee dreigbrieven op een week tijd. Tussen deze brieven is er niets gebeurd en heeft Daesh

geen actie ondernomen (CGVS, p. 23). Na de tweede brief ben je nog enkele dagen thuis gebleven zonder dat er iets gebeurde (CGVS, p. 23). Daesh is niet naar jouw huis gekomen om jou of jouw vader te zoeken (CGVS, p. 23). Daesh heeft op dat moment ook niemand anders van de familie bedreigd of lastiggevallen (CGVS, p. 23). Dit is merkwaardig daar ze er toch mee dreigden jouw hele familie te vermoorden (CGVS, p. 22). Bovendien wisten ze jullie dus wonen aangezien de dreigbrieven aan jullie huis bezorgd werden. Desondanks gebeurde er op dat moment niet veel en kende niemand anders van de familie problemen. Je verdere verklaring hiervoor, dat jij de oudste bent van de neven en dat ze daarom jou als eerste viseerden, is geen afdoende uitleg. Men kan immers aannemen dat indien ze jouw vader daadwerkelijk wilden treffen ze zich niet laten leiden door iemands leeftijd en enkel diegenen viseren die volgens hen oud genoeg waren.

Wat er na jouw vertrek nog is gebeurd kan je niet zeggen. Je verklaart dat je vertrokken bent en dus niet langer op de hoogte bent (CGVS, p. 23, 24). Echter stond je wel nog in contact met jouw familie (CGVS, p. 11). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen, ook van een adolescent zoals jij. Je zou wel aan jouw vader gevraagd hebben wat er nog gebeurd was na je vertrek maar hij zou jou niks hebben willen zeggen. Hij zei dat je voor jezelf moest zorgen. Hierdoor denk je dat het gevaar nog groter is geworden (CGVS, p. 24) en ook omdat je het aan zijn stem hoorde (CGVS, p. 24), echter is jouw vader wel nog blijven werken (CGVS, p. 12). Het is opmerkelijk dat jouw familie cruciale informatie zou achterhouden om jou niet ongerust te maken en dat ze jou niet op de hoogte brengen van eventuele andere acties van Daesh (CGVS, p. 23, 24). Dat jouw familie jou uit bezorgdheid niet zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij jou naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met Daesh (CGVS, p. 22, 24). Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze jou inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming. Na het persoonlijk onderhoud, op 29 november 2021, werd nog bijkomende informatie aan het CGVS bezorgd. Immers zou op 25 oktober 2021, dus na de machtsovername door de taliban, jouw oom S. F. P. (...) omgekomen zijn toen hij onderweg was naar Torkham. Hij werd doodgeschoten teruggevonden maar zijn auto was ongedeerd (zie mail 29/11/2021 verstuurd door Meester Van Cutsem). Echter kan dit niet aantonen dat jij persoonlijk bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zou ondervinden met Daesh. Vooreerst heeft jouw oom, volgens jouw verklaringen, nooit eerder problemen gekend (CGVS, p. 24). Daarnaast was hij een zakenpartner van jouw vader. Het is dan ook mogelijk dat hij het toevallige doelwit was van criminelen die hem om andere redenen viseerden. Er is bovendien uit de voorgelegde documenten niet aangetoond dat Daesh achter zijn dood zit.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt verder nog dat gedwongen rekrutering door Daesh van burgers als strijders eerder zelden voorkomt. In de gebieden onder hun controle gaan ze zeer dрист te werk en in de gebieden die niet onder hun controle vallen moeten ze subtieler te werk gaan en wordt meer gebruik gemaakt van propaganda. Mensen traden om verschillende redenen vrijwillig toe tot Daesh: om ideologische redenen, uit onvrede met de taliban of om financiële redenen aangezien Daesh de strijders ook betaalde. Uit de informatie blijkt ook dat ze over het algemeen geen mensen dwingen om voor hen te vechten maar dat het mogelijk was dat ze worden gevraagd steun te leveren. Bovenal proberen ze dan mensen te indoctrineren. Dit laatste blijkt niet uit uw verklaringen. Hoewel er wel algemene aankondigingen waren in de moskee van Daesh werd u niet persoonlijk door hen aangesproken (CGVS, p. 24). Je verklaart dat Daesh soms naar jouw school kwam maar daar spraken ze niet met de leerlingen, enkel met de leerkrachten (CGVS, p. 26). Dit wijst niet op enige vorm van indoctrinatie of poging tot overtuiging. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat er mensen waren die zich vrijwillig aansluiten bij Daesh (CGVS, p. 9, 25, 26), dit nadat gewapende strijders predikten in de moskee (CGVS, p. 25). Het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Evenmin kende je met de taliban dergelijke problemen (CGVS, p. 23, 27).

Waar je nog verklaart problemen te vrezen omdat jouw vader een welgesteld persoon is dient te worden opgemerkt dat dit berust op een louter vermoeden dat je niet in concreto kan aantonen. Je vreest ontvoerd te worden omwille van de rijkdom van jouw vader maar er werd nog nooit een poging gedaan om jou te ontvoeren (CGVS, p. 27).

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat je geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in de Europese landen waarlangs je naar België reisde (CGVS, p. 28, 29). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en een verzoek indient zodra hij daartoe de kans heeft. Zo werden jouw vingerafdrukken genomen in Oostenrijk maar diende je er geen verzoek in om internationale bescherming (CGVS, p. 28). Dat je dit naliет in de landen die je passeerde en pas in België een verzoek om internationale bescherming indient doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en jouw ingeroepen vrees voor vervolging.

Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van Daesh niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Jij hebt dus niet aangetoond dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet hebt. Het feit dat je een minderjarige was doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw 'taskara' toont hoogstens jouw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan je stelt dat die van jouw vader is, deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan jouw asielmotieven. De documenten over zijn werk tonen aan dat jouw vader een handelsvergunning had maar tonen niet aan dat hij of jij hierdoor problemen zouden hebben gekend met Daesh. Jouw schoolrapport van de 9de graad toont aan dat jij tot de 9de graad naar school ging maar houdt verder geen verband met jouw asielmotieven. De dreigbrieven van Daesh en de klacht neergelegd door jouw vader kunnen evenmin als overtuigend bewijs aanzien worden. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Ook kunnen dergelijke brieven door eender wie zijn opgesteld en is de authenticiteit ervan niet gegarandeerd. De foto's van jouw overleden oom tonen slechts aan dat iemand, over wie jij zegt dat hij jouw oom is, overleden is maar zeggen niks over de manier waarop hij om het leven kwam en of door wie hij eventueel gedood zou zijn. Uit deze documenten kan geen familiale band met de overleden persoon blijken. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon,

tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Jij laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming

dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. In zoverre verzoekende partij aanvoert dat, hoewel verwerende partij erkent dat er in haar hoofde, als niet-begeleide minderjarige, sprake is van bijzondere procedurele noden, onvoldoende rekening gehouden werd met haar jonge leeftijd, in het bijzonder bij de beoordeling van haar verklaringen, duidt de Raad er evenwel op dat wel degelijk afdoende rekening gehouden werd met haar jonge leeftijd en haar

profiel als niet-begeleide minderjarige ten tijde van de behandeling van haar verzoek door de commissaris-generaal.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat aan de in hoofde van verzoekende partij vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verwerende partij motiveert dienaangaande als volgt: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekende partij laat geheel na te concretiseren op welke wijze de aan haar verleende steunmaatregelen niet zouden hebben volstaan, noch geeft zij enige concrete duiding waar of op welke wijze haar jonge leeftijd en/of profiel als niet-begeleide minderjarige onvoldoende in rekening werd gebracht bij de beoordeling van haar verklaringen.

2.2.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verder benadrukt de Raad, in verband met de kritiek van verzoekende partij op de door verwerende partij gehanteerde informatie inzake Afghanistan, die zij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, dat uit de motivering in de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Verzoekende partij kan niet volstaan met het louter nogmaals

benadrukken van deze pijnpunten, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is.

De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekende partij vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door Daesh (Islamitische Staat), waarmee zij problemen kreeg wegens het werk van haar vader (notities CGVS, p. 22). Daarnaast geeft verzoekende partij nog aan dat zij problemen vreest omdat haar vader een welgesteld persoon is (notities CGVS, p. 27).

2.2.7. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij deze gevreesde problemen bij terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk maakt en dit gelet op het feit dat:

(A) geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaring dat zij Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van het werk van haar vader en dat ze door Daesh zou gerekruteerd worden, of dat ze bij een terugkeer omwille hiervan problemen zou moeten vrezen met Daesh, aangezien:

(i) haar vader na haar vertrek is blijven verder werken in Afghanistan, terwijl het nochtans zijn werk was dat aan de basis lag van de problemen van verzoekende partij,

(ii) Daesh haar vader verschillende keren gebeld zou hebben en daarnaast twee dreigbrieven hebben gestuurd, maar verder niks ondernomen heeft tegen hem, ook al was hij volgens hen een spion, hetgeen haaks staat op de verklaringen van verzoekende partij en het algemeen gekende beeld van Daesh dat ze gewelddadig zijn en hun wil opleggen aan de lokale bevolking,

(iii) verzoekende partij niet kan zeggen wat er na haar vertrek nog is gebeurd, terwijl zij nog in contact stond met haar familie en voorts redelijkerwijze van haar familie, die haar naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met Daesh, verwacht kan worden dat ze haar zouden inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor haar verzoek om internationale bescherming,

(iv) wat betreft de bijkomende informatie die zij aan het Commissariaat-generaal bezorgde na haar persoonlijk onderhoud en die betrekking zou hebben op haar oom en meer bepaald diens dood op 25 oktober 2021, uit deze informatie (a) niet afgeleid kan worden dat verzoekende partij persoonlijk bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zou ondervinden met Daesh en (b) bovendien niet blijkt dat Daesh achter de dood van haar oom zit,

(v) uit de beschikbare objectieve informatie verder nog blijkt dat gedwongen rekrutering door Daesh van burgers als strijders eerder zelden voorkomt en zij bovenal proberen mensen te indoctrineren, doch uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat er in haar geval nergens sprake was van enige vorm van indoctrinatie of poging tot overtuiging en dat er bovendien mensen waren die zich vrijwillig aansloten bij Daesh, waardoor het dan ook niet nodig was om mensen tegen hun zin te rekruteren;

(B) haar vrees om problemen te kennen omdat haar vader een welgesteld persoon is louter op vermoedens berust en niet *in concreto* door verzoekende partij wordt aangetoond, nu uit haar verklaringen blijkt dat er nog nooit een poging gedaan werd om haar te ontvoeren; en,

(C) de door haar beweerde reden van vertrek en haar ingeroepen vrees voor vervolging verder ondergraven worden door de vaststelling dat zij naliel een verzoek om internationale bescherming in te dienen in de Europese landen waarlangs ze naar België reisde.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste ernstige poging onderneemt om bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, *in concreto* te verklaren dan wel te weerleggen. Het louter volharden in haar asielrelaas, volstaat hiertoe geenszins. Verder stelt zij weliswaar dat er sprake is van een subjectieve beoordeling van haar verklaringen en dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar jonge leeftijd, doch concretiseert zij nergens waar verwerende partij subjectief is in haar motivering, noch hoe haar jonge leeftijd haar gebrekkige verklaringen over feiten waarvan zij zelf getuige was kan verschonen.

Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar algemene informatie waaruit afpersingspraktijken door Daesh blijken, wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke.

Evenmin kan verzoekende partij volstaan met een loutere verwijzing naar het profiel van haar vader en in het bijzonder het feit dat hij welgesteld is om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Zij dient daarentegen concrete feiten of omstandigheden aan te tonen op basis waarvan het voldoende aannemelijk kan worden geacht dat het risico op vervolging zich in haar hoofde materialiseert. Gelet op de vaststelling dat de door haar aangehaalde concrete feiten manifest ongeloofwaardig zijn, blijft verzoekende partij desbetreffend echter manifest in gebreke.

Waar verzoekende partij aanvoert dat in de bestreden beslissing onterecht gesteld wordt dat zij niet op de hoogte zou zijn van de situatie van haar familie in Afghanistan nu uit pagina 27 van de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat haar vader zich nog steeds onveilig voelt, dat hij niet meer naar het dorp gaat en van plaats naar plaats trekt, bemerkt de Raad dat verzoekende partij hiermee geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij er echter niet van op de hoogte bleek te zijn of haar familie na haar vertrek nog problemen kende met Daesh (zie notities CGVS, p. 24 en 27). Zij verklaarde hieromtrent dat haar vader hier niets over wil zeggen (notities CGVS, p. 24), doch wordt hieromtrent in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat haar familie cruciale informatie zou achterhouden om haar niet ongerust te maken en dat ze haar niet op de hoogte brengen van eventuele andere acties van Daesh. Ook in het licht dat haar familie haar naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met Daesh, kan er redelijkerwijze van haar familie worden verwacht dat ze haar zouden inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu dergelijke informatie van belang kan zijn voor haar verzoek om internationale bescherming.

Ten slotte meent verzoekende partij nog dat haar niet verweten kan worden dat zij niet eerder in een ander EU-land om internationale bescherming verzocht, nu zij op dat moment slechts vijftien jaar oud was en door “*allerlei externe factoren*” beïnvloed werd in haar keuze om tot in België te reizen vooraleer om bescherming te verzoeken. De Raad meent evenwel dat verzoekende partij hiermee geen voldoende verklaring biedt voor het feit dat zij nagelaten heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in de Europese landen waarlangs zij naar België reisde. Zoals reeds opgemerkt in de bestreden beslissing, onderstreept de Raad dat in Oostenrijk haar vingerafdrukken werden genomen maar verzocht zij er niet om internationale bescherming. Echter kan van iemand, ook van een adolescent, die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en een verzoek indient zodra hij daartoe de kans heeft. Dat verzoekende partij dit echter naliet in de landen die zij passeerde en pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende, ondermijnt verder haar beweerde reden van vertrek en haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door Daesh.

2.2.8. Inzake de door verzoekende partij neergelegde documenten, wijst de Raad op navolgende terechte motivering van verwerende partij, die door verzoekende partij evenmin *in concreto* wordt weerlegd: “*De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw ‘taskara’ toont hoogstens jouw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan je stelt dat die van jouw vader is, deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan jouw asielmotieven. De documenten over zijn werk tonen aan dat jouw vader een handelsvergunning had maar tonen niet aan dat hij of jij hierdoor problemen zouden hebben gekend met Daesh. Jouw schoolrapport van de 9de graad toont aan dat jij tot de 9de graad naar school ging maar houdt verder geen verband met jouw asielmotieven. De dreigbrieven van Daesh en de klacht neergelegd door jouw vader kunnen evenmin als overtuigend bewijs aanzien worden. Documenten hebben immers*

slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Ook kunnen dergelijke brieven door eender wie zijn opgesteld en is de authenticiteit ervan niet gegarandeerd. De foto's van jouw overleden oom tonen slechts aan dat iemand, over wie jij zegt dat hij jouw oom is, overleden is maar zeggen niks over de manier waarop hij om het leven kwam en of door wie hij eventueel gedood zou zijn. Uit deze documenten kan geen familiale band met de overleden persoon blijken. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).” Deze documenten zijn dan ook niet van aard een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen.

2.2.9. Daarnaast haalt verzoekende partij nog een vrees voor vervolging aan omwille van haar (gepercipieerde) verwestering wegens haar lang verblijf in Europa. In haar verzoekschrift citeert verzoekende partij desbetreffend uit tal van bronnen om de risico's aan te tonen die terugkeerders lopen wegens (gepercipieerde) verwestering. Zij wijst op haar jonge leeftijd bij aankomst in België en werpt op dat er in haar hoofde *“nog een aantal uiterlijke, gemakkelijk herkenbare kenmerken (zijn), die risicobepalende elementen zijn in zijn hoofde”*.

In navolging van de commissaris-generaal, benadrukt de Raad evenwel dat uit het geheel van de landeninformatie die door partijen werd bijgebracht niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel manifest in gebreke. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt geopperd, kan uit het enkele gegeven dat verzoekende partij op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verliet en ondertussen drie jaar in België verblijft niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Ook met de loutere verklaring dat informatica en Engels haar lievelingsvakken op school zijn (notities CGVS, p.17), toont zij zulks allerminst afdoende aan. Verder dient te worden opgemerkt dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoekende partij een deel van haar vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, zij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De Raad onderstreept hierbij dat verzoekende partij tot haar vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook met een loutere verwijzing naar haar afkomst uit een ruraal gebied, doet verzoekende partij geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij nog een netwerk in haar regio van herkomst heeft (notities CGVS, p. 14-15) alsook aangaf tot een maand voor haar persoonlijk onderhoud nog contact te hebben gehad met haar vader in Afghanistan (notities CGVS, p. 11). Derhalve kan niet worden aangenomen dat zij geheel vervreemd zou zijn van haar land van herkomst. Tevens blijkt dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtu en aanduidt moslim te zijn (notities CGVS, p. 6). Waar in het verzoekschrift nog gewezen wordt op het feit dat verzoekende partij tatoeages heeft en desbetreffend een aantal foto's worden bijgebracht (bijlage 3 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat nergens uit blijkt dat deze tatoeages, waaronder het opschrift *“I miss you mom”*, politiek of religieus geïnspireerd zou zijn. Derhalve kan in alle redelijkheid van verzoekende partij worden verwacht dat zij deze tatoeages, die overigens beperkt zijn in omvang, bedekt of deze eventueel laat verwijderen. Van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te

veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoekende partij het risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering, is *in casu* geen sprake en verzoekende partij toont geenszins aan dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Aldus toont verzoekende partij ook geheel niet aan dat of op welke wijze zij, dit al dan niet bij eventuele controles bij controleposten van de taliban, daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in haar land van herkomst. Waar in het verzoekschrift nog gewezen wordt op de verregaande controles die de taliban aan deze controleposten zouden uitvoeren op de smartphones van Afghanen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij evenmin aantoonde dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die haar in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit haar smartphone of zich eventueel een ander toestel aan te schaffen.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij ter staving van haar beweerde verwestering nog een attest van tewerkstelling, een loonbrief en een foto van haar samen met haar collega's neer. Echter kan ook uit het loutere gegeven dat verzoekende partij in België tewerkgesteld is *an sich* niet worden afgeleid dat er in haar hoofde sprake is van een verregaande verwestering of dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Met een loutere verwijzing naar haar inspanningen om zich in België te integreren, toont verzoekende partij niet aan dermate verwesterd te zijn dat van haar niet mag worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.10. In zoverre verzoekende partij daarnaast tracht te laten uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd omdat zij dit land zonder de toestemming van de taliban zou hebben verlaten, kan verder nog worden opgemerkt dat de taliban op het ogenblik waarop zij haar land verliet nog niet aan de macht waren en dat verzoekende partij, gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake haar beweerde asielmotieven, niet aannemelijk maakt dat zij op het ogenblik waarop zij haar land verliet in de negatieve aandacht van de taliban stond. Waarom de taliban verzoekende partij zouden verwijten dat zij indertijd zonder hun toestemming het land verliet en haar vertrek uit Afghanistan zouden beschouwen als "*een daad van politiek verzet*", kan dan ook niet worden ingezien. Dat zulks voor verzoekende partij, al dan niet bij controleposten van de taliban, zou kunnen leiden tot problemen wordt door verzoeker dan ook op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt.

2.2.11. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (notities CGVS, p. 14-15), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: "*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*". De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: "*a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.*"

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de

vervolgning of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.12. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft. Waar zij overigens meermaals verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

2.2.13. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband evenwel op gewezen, en

omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers is het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard, waarbij het aantal burgerslachtoffers relatief beperkt blijft. Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij beperkt zich ertoe wederom de gebruikte landeninformatie te bekritisieren, doch de Raad benadrukt dat, zoals hierboven reeds gesteld, er actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan eveneens bevestiging vindt in de recentere informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Tevens dient verwerende partij te worden bijgetreden in de vaststelling dat er *in casu* evenmin elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 2 september 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat alsook haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT